

Nyárvégi gondolatok

Ismerős ez a karszalag? Többnapos ifjúsági fesztiválokön használnak ilyen és ehhez hasonló karszalagokat belépőjegy gyanánt. (A kéz gazdája éppen a Szélrózsa találkozó „belépőjegyét” viseli csuklóján.) Aki ezt hordja, arról lehet tudni, hogy részese annak az eseménynek, az összetartozás cinkos jele is lehet, ha valakin megpillantom: hát te is ott voltál?

A karszalagot persze csak a fesztivál idején kell viselni, utána le is lehet venni. De nem mindenki veszi le: jó újra és újra ránézni, emlékeztetni magunkat arra, mit élhettünk át, a zsolttárossal mondani: áldjad, én lelkem az Urat, és ne feledd, mennyi jót tett veled.

Persze van olyan is, aki az időt akarja megállítani, aki nem veszi észre, hogy már nem a fonyódligeti táborban, a szabadságon, a Balaton-partján van, hanem a felhős-hűvös, szeptemberi városban. Az időt megállítani, magunkat a múltba visszaküldeni nem lehet, ez szomorú és nevetséges próbálkozás egyszerre. Ha ez a kísértésünk, inkább vegyük le a szalagot, még ha nehéz is: lelki zsákutcába visz. De ha segít emlékezni, hálát adni azért, amit kaptunk, akár erőt adhat ahhoz is, ami most vár reánk.

Pál példája számunkra

Igehirdetés Filem 4-16 alapján, Varga Tamás búcsú-istentisztelete Sopronban, 2012. július 1-jén

Első kérdésem az volt, mikor ezt a levelet olvastam, hogy ez a rövid kis levélke miért is került be a Szentírásunkba? Miért is lett kanonikus könyv? És ha be is került a Szentírásunkba, miért szerepel a perikópa-
rendünkben? Miért prédikálunk róla? Vajon mi lehet közérdekű egy magánlevélben, és mi lehet időszerű egy majdnem kétezer éves iratban? Mit üzenhet számunkra, huszonegyedik századi embereknek egy nagyon régi magánlevél? Hiszen az ókorban egyáltalán nem volt ritka dolog az, ha egy jó szándékú szabad ember tollat ragadott, hogy egy ismerősénél közbenjárjon egy vétkes rabszolga érdekében.

Pál apostol helyzete azonban a fent említetteknel jóval bonyolultabb, hiszen nem pusztán tudomása van Onézimosznak, Filemon szökött rabszolgájának hollétéről, hanem ez a szökött rabszolga mellé is szegődött és meg is tért. Az akkori törvények szerint, ha valaki egy szökött rabszolgát bújtat, az maga is bűnrészessé válik. Érthető tehát, hogy Pál elhatározta, hazajuttatja Onézimoszt urához, de nem elégszik meg pusztán a szolga visszaküldésével, hanem vele együtt elküldi ezt a rövid levelet is.

Pál apostol az üdvözlések után nem tér rögtön a tárgyra, nem azzal kezdi, hogy valójában mit is szeretne, azaz nem „ront ajtóstól a házba”. Sokkal inkább tapintatosan azzal kezdi mondanivalóját, hogy megdicséri Filemont, akiről tudjuk, hogy a kolosséi gyülekezet tehetős, sok áldozatot is vállaló tagja, akinek jólelkűségét Pál ez esetben is igénybe kívánja venni. Az apostol azonban nem szemtől szembe dicséri őt, hanem Istennek ad hálát érte, mindenkor megemlékezik Filemonról imádságaiban, és szót ejt arról is, hogy „miért”. Ugyanis hallott Filemon hitéről az Úrban és a keresztény testvérek iránt tanúsított szeretetéről.

Nem ritka a páli levelekben, hogy az apostol azért ad hálát, amit egyben kér is.

Azért imádkozik, hogy Filemonnak a keresztényekkel közös hite még hathatósabban, eredményesebben mutakozzon meg annak a „jónak” a felismerésében, amely megvan a keresztények között. Ez a jó, amiről az apostol beszél, nem lehet más, mint az Isten akarat. Pál ilyen méltató szavakkal vezeti elő kérését, amelynek célja Filemon jóindulatának elnyerése.

Pál levelének második felében érezteti apostoli hatalmát, amellyel akár kényszeríthetné is Filemont a rabszolgája iránti elnéző magatartásra, ám jobban örülne, ha mindezt szeretetből tenné. Tehát nem parancsol, hanem szeretettel kér. A döntést ráhagyja Filemonra. Hogy nyomatékot adjon szavainak, Pál nem csak idős korára hivatkozik, hanem az újszövetségi levelek közül egyedül ebben már második alkalommal nevezi magát a Krisztus Jézus foglyának. Ez a titulus nem csak azt fejezi ki, hogy Pált maga Krisztus ejtette rabul szeretetével, hanem azt is, hogy a Krisztus ügyéért végzett szolgálata miatt börtönbe került.

Onézimosz minden bizonnyal Páltól hallhatott először a megfeszített és feltámadott Krisztusról, aki, bár szabad volt és büntetést sem követelt el, mégis a rabszolgák halálbüntetését szenvedte el. Ez az örömhír az, ami teljesen átformálta Onézimoszt, és így valószínűleg is Pál újszülött gyermeke lett.

Filemon ilyen előkészítés után tudja meg, hogy kiről is van szó igazából. Ilyen hosszas előkészítés után tudja csak meg, hogy Pál mit is akar valójában. Az Onézimosz gyakori rabszolganev volt, amely a görög nyelvben annyit jelent „hasznos”. Pál egy szellemes szójátékkal ajánlja őt urának, amikor az urától megszökött rabszolgát nevének jelentésével ellentétben *haszontalannak* nevezte, most viszont miután megtért, igazán *hasznosnak* mind Pál mind pedig Filemon számára.

Pál és Onézimosz kapcsolata olyan szorossá vált, hogy az apostol a szökött rabszol-

gát önmaga részének tekinti, és mint saját szívét, legbensőjét említi, sőt mint Filemon lehetséges helyettesét látja az apostol körüli szolgálatban.

Napjaink egyik legnagyobb problémája a környezetszennyezés. Nagyon nehezen tudunk vele mit kezdeni, és nagyon nehezen tudunk ellene tenni bármit is, hiszen a fogyasztói társadalom arra kényszerít bennünket, hogy szemetet halmozzunk fel vele. Akárcsak a környezetszennyezés problémáját, a rabszolgaság kérdését sem lehet pár tollvonással megoldani, s maga Pál apostol sem véletlenül hallgat a rabszolgaság intézményéről, hiszen az az akkori társadalom alappillére jelentette. Ha egy ilyen helyzetben a kereszténység nyílt lázadásra biztatta volna a rabszolgákat az elnyomóik ellen, az minden bizonnyal katasztrófához vezetett volna. Sokan mégis Pál szemére vetik, hogy miért nem lép fel erélyesebben a rabszolgaság intézménye ellen. Úgy gondolom, hogy Pál apostol azért nem is lépett fel a rabszolgaság ellen, mert számára nem ez volt a fő kérdés, hanem az, hogy két ember rendezetlen ügyét meg kell oldani, és az, hogy Jézus Krisztusban az embereket elválasztó falak leomlanak, megszűnnek. A Krisztusban való hitben olyan döntő változás jön létre ember és ember között, mint amilyen létrejött Pál apostol és Onézimosz, Filemon és Onézimosz között. Nem lehet mélyebb szakadékot elképzelni a rabszolgatartó és a birtokában lévő rabszolga között. Ha még az ilyen legmélyebb akadályt, szakadékot is le tudta küzdeni a Jézus Krisztusban való hit, akkor ez arra bátorít minket, hogy hitbeli meggyőződéssel valljuk a Krisztusban való hit győzelmes erejét, minden embert az embertől elválasztó akadállyal szemben.

Jézus Krisztusban nincs sem faji sem társadalmi megkülönböztetés, egyik ember sem nyomhatja el a másikat, és nem zsákmányolhatja ki gazdaságilag sem. Egyik ember sem nézhet farkasszemet a másikkal azért, mert az más nemzethez, vagy más társadalmi rendhez tartozik. Pál apostol ezt így foglalja össze a Galatákhoz írt levelében: *„Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.”*

A Filemonhoz írt levél elemi erővel mutatja meg, hogyan alakul át az embernek emberhez való viszonya ott, ahol Isten igéje a hit az élet zsinórmértéke. Ez textusunknak az egyik alapvető mondanivalója.

A másik mondanivalóját textusunknak pedig abban találjuk meg, ahogyan Pál apostol a szeretet teljességével átadja magát a helyzetnek. Az apostol a rabszolga és gazdája között állva magára veszi mindazt a fájdalmat, amelyet egy ilyen tönkrement kapcsolat jelenthetett. Pálnak a szeretete nem valami lágy hangulat, felbuzdult érzelmi kitörés, hanem valóságos, komoly tényeken alapuló, sőt önfeláldozó emberszeretet volt. Amit az 1 Kor 13-ban a szeretet himnuszában leírt és elmondott, azt valóságosan élte is és gyakorolta is. Ha lehet csúnya szóval mondani, valódi „Krisztus imitátorként” járt el, amikor vállalta a helyettesítő elégtételt Onézimoszért. Ahogy Krisztus közben járt ő érte, úgy járt közbe ő Onézimoszért.

Ezzel az apostol példát mutat mindannyiunk számára, hogy mekkora a lelemenyessége, elszántsága, rendíthetetlensége, a Jézus Krisztustól tanult emberszeretetnek. Ez lehet alapigénk második mondanivalója.

Mai alapigénk harmadik és egyben utolsó mondanivalóját egy mondattal talán így lehetne elmondani, hogy „miből lesz a cserebogár”? Ezen azt értem, hogy a Filemon – levél keletkezése után csaknem ötven évvel Ignatioszt Antiókhából Rómába vitték, hogy kivégezzék. Útközben levelet írt Efezusba, hogy az ottani püspök jóságát megköszönje, és ennek a püspöknek a neve Onézimosz volt. Sőt mi több, Ignatiosz ugyanazzal a szójátékkal illette őt, mint egykor Pál: azaz „Krisztusnak hasznos”. Tehát nem kizárt, hogy az egykor szökött rabszolgából idővel Efezus püspöke lett. Ezért lehet azt mondani, hogy Krisztusért egy elveszett ember sincs.

Igenis van helye a szentírásban ennek a kis rövid magánlevélnek, és rövidsége és személyessége ellenére is van üzenete a számunkra: a Krisztusban való hit még a legmélyebb szakadékot is le tudja győzni, Pál példát mutat nekünk, hogy milyen is az igazi testvér szeretet, és ez hogy mutatkozhat meg a gyakorlatban, és nem tudhatjuk, miből lesz a cserebogár. Ámen.

Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz (Zsidókhöz írt levél, 3,8)

Áhítat finn és magyar fiataloknak, 2012. július 14., Pannonhalma

Mikor kamasz voltam, osztálytársaim fele Iron Maident, másik fele George Michaelt hallgatott- a barátaim és én maradtunk a rhythm'n'bluesnál. Nagy viták voltak, melyik a jobb, a metál vagy a discozene. Hol vannak már ezek az együttesek? Hol vannak már ezek a viták? És hol van már az az osztály? Ami annakidején fontosnak tűnt, mára eltűnt a semmibe - szép emlék, nosztalgia, retro maradt belőle. Semmi baj velük, nagyon szép emlékek, de csak emlékek.

Öt-hat évvel ezelőtt elterjedt az interneten az iwiw, az első magyar sikeres ismerőskereső program. Emlékszem, milyen lázasan kerestem meg rajta régi ismerőseimet, mennyire megdöbbenett, hogy rátalálhatok régi barátaimra, szerelmeimre. Hány beszélgetés, múltlelegetés indult el az iwiwen! Aztán eltelt pár év, és ma már szinte senki nem használja az iwiwet, helyette mindenki a facebookon lóg. Most azért vagyunk oda. Most éppen. De meddig? Mi jön utána? Rosszabb? Jobb? Egy biztos, ahogy most berobbant életünkbe, úgy egyszer el is fog párologni, és unokáink mosolyogva fogják hallgatni, milyen

megható is volt, amikor a nagypapa még a facebookon beszélgetett a barátaival...

Mi az, ami nem párolog el? Mi az, ami tényleg megmarad? Mi az, amiből nem lesz nosztalgia, hanem a jelenben él, hat? Régi kedvelt zenekaraink feloszlottak, a technikai újdonságok elavulnak, barátságokat tönkretesz a távolság. Van hát valami, ami állandó? Ami mindig jelen lesz?

A Zsidókhöz írt levél szerzője ismeri ezt a kérdést, bár az ő idejében a divatok és a technika nem változott ilyen gyorsan, mint ma. Látja, hogy a korabeli zsidóság vallássossága, a jeruzsálemi templomi kultusz hogy üresedik ki, válik céltalanná. A kínzó kérdés számára is ugyanaz: van-e valami, amiben mindig megbízhatok? Ami nem avul el?

És a választ Krisztusban találja meg: valaki egyszer és mindenkorra megtette, amit meg kellett tennie értünk, így ő nem változik. Stílusok jönnek és mennek- Isten Krisztusban megjelent szeretete megmarad- túlél rockzenészeket, internetet, facebookot, nem kell attól félni, hogy elavul. Mert Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Ámen.

Hegedűs Attila

Egy kis derű...

Ez a kép Matus Klára leányának, Bánfi Lídia Eszter születése előtti napokban készült gyülekezetünk épületéről...

Távirati jelentések néhány megtartott programunkról

Május 27-én, Pünkösöd ünnepén 10.00-kor kétnyelvű konfirmációs istentiszteletet tartottunk a templomban.

Aznap délután Balfon istentiszteletünkhöz kapcsolódóan presbiteri ülést tartottunk.

Ugyancsak aznap este a Doni Kozákok tartottak immár másodjára nagy sikerrel hangversenyt a templomban – egyházzenei áhítattal.

Május 28-án, pünkösdhétfőn a 10.00-i istentisztelet volt Varga Tamás VI. évfolyamos lelkészjelöltünk vizsgaistentisztelete.

Az ünnep másnapján emlékeztünk meg istentiszteleteink után a hőseinkről a világháborús templom előtéri emlékműveinknél.

Május 29-én sajtótájékoztató volt a Szent Imre templomnál a Templomok Hosszú Éjszakája programsorozattal kapcsolatban.

Május 30-án egy egykori óvónőképzős évfolyam számára egyházi áhítatot és templombemutatót tartottunk.

Május 31-én balfi templomunkban tartottuk a hagyományos pedagógus napi köszöntőt iskolánk pedagógusainak – orgonakoncerttel és vacsorával egybekötve.

Június 1-3 között több egyháztagunk is részt vett Budapesten a Reménység Fesztiválon, a Papp László Sportaréánban.

Június 2-án gazdag programmal vártuk a Templomok Nyitott Éjszakáján az érdeklődőket: nyitóáhítattal a kórusunk szolgálataival, templombemutatókkal, irodalmi és zenés összeállítással, orgonakoncerttel és orgona-bemutatóval, valamint éjfél előtt záróáhítattal.

Június első hétvégéjén voltak a hagyományos líceumi napok, amelynek keretében templomunkban szokásos lícista vasárnap is volt. A 10.00-i istentiszteletünkön

Tóth Károly takácsi-homokbödögei lelkész (lícista öregdiák) szolgált.

Június 3-án délután a Fertő-tavi hajós „körmeneten” idén is részt vettünk kétnyelvű egyházi áhítattal, amelyről a Duna TV is beszámolt tudósításában.

Június 5-én volt presbiterünknek, Krisch Andrásnak „Soproni séták” könyvbemutatója a Vármegyeházán.

Június 6-án LMK – egyházmegyei lelkesi munkaközösségi ülés volt Csornán.

Aznap este a Patika-nap keretében Dr. Kárpáti György presbiterünknel hagyományos belépőjegyes jótékonyági Patika-koncert volt a Magyar utcában, az Arany Kígyó Gyógyszertár patikaudvarán.

Június 7-én Gusztáv Adolf Napot tartottak osztrák testvéreink a határmenti Lépesfalván – nagyszámú delegációnk részvételével.

Június második hétvégéjén könyvünnep volt „utcánkban”, a Bunker közben.

Június 10-én a német istentiszteleten és a délelőtt során peinei vendégeket fogadtunk.

Aznap este filmklubot is tartottunk „A lator” című film vetítésével és megbeszéléssel.

Június 11-én a Hunyadiban csendesnap volt.

Aznap este presbiteri ülést tartottunk a nagyteremben – az egyházkerületi felügyelő-választás első fordulójának megtartásával.

Június 12-én az egyházi kárpótlás folyamatát lezáró konferenciára került sor a Parlamentben gyülekezeti delegációnk részvételével.

Június 15-én volt a tanév utolsó tanítási napja az oktatási intézményeinkben.

Június 16-án a Múzeumok éjszakáján is vártuk az érdeklődőket a templomunkban.

Június 17-én részt vettünk az osztrák Luther Szövetség ünnepi istentiszteletén és

közgyűlésén Perchtoldsdorfban, az ottani evangélikus templomban; délután pedig Bobán a szomszédos vasi egyházmegye ünnepi beiktató alkalmán.

Június 19-én az egyházmegyénkben zajló lelkesváltásokról és a gyülekezeti szolgálatok megoldásáról szóló megbeszélés volt Győrben, a Püspöki Hivatalban.

Június 20-án a Hunyadi tartotta tanévzáró istentiszteletét és ünnepét a templomunkban, a másnapi értekezleten nyugdíjba vonuló kollégákat búcsúztattunk.

Június 22-én részt vettünk az Ünnepi Hetek megnyitóján.

Június 23-án Doberdóban a Szent Mihály hegyen emlékkeresztet állított egy soproni delegáció az első világháború áldozatainak és a nemrégiben meggyilkolt Baumgarten Ervin testvérünknek emlékére – történt mindez egyházi szentelésünkkel.

Június 24-én tartottuk a hazai GAS – Gusztáv Adolf Segélyszolgálati vasárnapot.

Ugyancsak június 24-én délután volt a Líceum tanévzáró istentisztelete és ünnepe a templomban, aznap délután Balfon pedig presbiteri ülést tartottunk.

Június 24–30 között a magyar ifjúság együtt táborozott a budavári ifivel Szigetmonostorban, az Árnyas Sziget Ifjúsági Táborban.

A június 25-től kezdődő héten minden hétköznapi német bejárós hittantábort tartottunk a Hunyadi iskolában, amely hétnek a zárására július 1-jén, vasárnap a német istentiszteleten került sor.

Június 27-én presbiteri ülést tartottunk – az egyházkerületi felügyelő választás ügyében.

Június 27–30 között a történelmi egyházaink ifjúsága részt vett a VOLT Fesztiválon a Közös Pont sátor egyházi programjában.

Június 28-án volt az Eötvös tanévzáró istentisztelete és ünnepe a templomban, másnap az iskolában volt igazgatótanácsi ülés.

Június 30-án tartotta esküvőjét templomunkban a gyülekezetünkől származó Bolba Márta lelkész nő.

Július 1-jén tartotta búcsúistentiszteleteit a magyar alkalmak során

Varga Tamás VI. évfolyamos teológus hallgató.

Július során több alkalommal is egyeztető megbeszélést tartottunk Rábcakapiban egy esedékes pályázat ügyében, amelynek sikere esetén teljesen fel tudjuk újítani az egyházmegyei táborhelyünket.

Július 6-án gitárkoncertre került sor a balfi templomunkban.

Július 7-én, mint minden júliusi első szombat délutánon a városfelajánló istentiszteleten vettünk részt a sopronbánfalvi katolikus templomban.

Aznap este a Széchenyi gimnáziumban érettségi találkozón tartottunk egyházi megemlékezést és áhítatot.

Július 8–14 között megtartottuk az idei első egyházmegyei alkotótábort Rábcakapiban.

Július 8-án a zsidó temetőben volt a hagyományos mártír-megemlékezés - Radnóti Zoltán rabbi emlékbeszédével, valamint ökumenikus részvétellel.

Július 15–21 között pedig megtartottuk az idei második egyházmegyei alkotótábort is Rábcakapiban.

Július 15-től közel egy héten át finn testvérgyülekezetünk ifjúsági delegációját fogadtuk és nyújtottunk nekik programokat. Vendégeink Hegedűs Attila vezetésével és a soproni ifjakkal megtekintették Sopront, a Fertő-tavat, Pannonhalmát, majd részt vettek a Szélrózsa találkozón is.

Július 16-án egy amerikai evangélikus lelkész nőt fogadtunk, aki egyházközségünk életét szerette volna megismerni.

Július 18–22 között került megrendezésre a Szélrózsa Evangélikus Ifjúsági Találkozó Fonyódligeten ifjúságunk nagyszámú részvételével.

Július 22–28 között gyülekezeti családos táborunk volt Gyenesdiáson, az evangélikus üdülőben.

Július 29-én este a tatai Esterházy Énekegyüttes tartott ingyenes koncertet a templomunkban.

Augusztus 5-én a Pannónia Med Hotelben nyílt meg Magyarné Derszib Eti hitestvérünk kiállítása, amelyet Gabnai Sándor esperes nyitott meg.

Július 30-án megszületett Kovácsné Tóth Anna hittantanárunk Júlia Csenge nevű kislánya. Isten áldását kérjük az érkezőre! A következő évben Anna munkáját Trincsi Andrea hittantanár fogja ellátni.

Augusztus 6-án fogadtuk egykori német lelkészeinket, a Sprügel házaspárt, és a konfirmandus csapatukat.

Augusztus 12-én iktatták be szolgálatába Seinäjokiban, a finn testvérgyülekezetünkben Jukka Salo lelkész az egyházközség vezető lelkészének. Gyülekezetünket Gabnai Sándor képviselte.

Aznap este nagytermünkben az Anonim Alkoholista testvéreink ünnepi gyűlésére került sor.

Augusztus 14-én Varga Tamás átvette a rábaszentandrás lelkészi hivatal munkáját. Felügyelő lelkész- principálisa- Hegedűs Attila igazgatólelkészünk lesz.

Augusztus 16-án este egy családi német nyelvű áhítatra és köszöntésre került sor a templomunkban.

Augusztus 18-án megszületett iskola-lelkészünk, Matus Klára leánygyermek, Lídia Eszter. Isten hozta közöttünk a gyermeket! Matus Klára iskolalelkészi teendőit a következő időszakban Wagner Szilárd, az Eötvös-gimnázium iskolalelkésze látja el.

Augusztus 20-án a Szent István templomnál tartott szabadtéri szentmise után ökumenikus kenyér- és boráldás volt.

Ugyancsak nemzeti ünnepünkön hagyomány, hogy az Eggenberg-ház udvarán német-magyar nyelvű szabadtéri istentiszteletet tartunk. Így volt ez idén is.

Ezen a napon ünnepeltük egykori híres lelkészünk, Pálffy József lelkész születésének 200. évfordulóját is.

Augusztus 25-én elköltözött hatodévesünk, Varga Tamás, aki Rábaszentandráson folytatja szolgálatát. Isten áldását kérjük további életútjára!

Augusztus 26-án részt vettünk délután Csákváron Mészáros Tamás megválasztott egyházkerületi felügyelő beiktatásán.

Augusztus 26-án este az Orgona Határok Nélkül nemzetközi koncertsorozat keretében templomunk egy improvizációs orgonahangversenynek adott helyet, amelyen Dr. Gerhard Luchterhandt orgonaművész szerepelt.

Augusztus 28-30 között egyházkerületi lelkésztalálkozó volt Révfülöpön az ottani Oktatási Központban – lelkészi hivatalunk lelkészi része szerdán és csütörtökön zárva tartott.

Augusztus 31-én az Orgona Határok Nélkül program keretében Wagner Szilárd tartott gyermekek számára orgona-bemutatót és koncertet.

Szeptember 1-jén a Hunyadi iskola, 2-án az Eötvös-gimnázium és a Líceum tartotta tanévnnyitó ünnepségét templomunkban.

Szeptember 3-án reggeli áhítatot tartottunk a belépő elsős gyerekek szüleinek a Hunyadi iskolában.

Szeptember 3-án a Hunyadi új tetőtéri tantermeinek ünnepi átadására és szentelésére került sor Szemerei János püspök úr szolgálatával.

Szeptember 4-én 17.00-kor presbiteri ülést tartottunk a nagyteremben.

Szeptember 5-én Győrságon volt az LMK – egyházmegyei lelkészi munkaközösségi ülés. Aznap a lelkészi hivatal zárva tartott.

Szeptember 8-án 15.00-tól Életvédő zarándoklat és ökumenikus istentisztelet volt a Szent István templomban, valamint a kórházkápolnánál.

Szeptember 8-án 16.00-kor tartotta egyházi áhítatunkkal a templomunkban az Európai Borlovagrend az avató ünnepét.

Ezen a napon emlékezhetünk meg Budaker Oszkár egykori lelkészünkről, teológiai tanárról halálának 60. évfordulóján.

Összeállította: Gabnai Sándor lelkész, esperes

Gusztáv Adolf ünnep soproni szemmel Loipersbach, 2012. június 7.

Mint minden évben, soproni küldöttségünk – Gabnai Sándor esperesünkkel az élen – idén is részt vett az osztrák evangélikus egyház egyik tartományának ünnepi együttlétén, a Gusztáv Adolf ünnepen, mely a burgenlandi evangélikusokat egy nagy gyülekezetként egyesítette a vendégfogadó Loipersbach (Lépesfalva) gyülekezetének közösségében.

Mellettünk érthető, hogy az ágfalvi gyülekezet is első renden képviseltette magát, hiszen valamikor Ágfalva – Bánfalva – Lépesfalva egy gyülekezetet alkotott ágfalvi központtal, melynek templomát a loipersbachi leánygyülekezet is segítette felépíteni. 1921-ben Loipersbach az ausztriai evangélikus egyház gyülekezete lett. Nehéz időket élt át a magára maradt filia, és segítségre szorulva többször meg is tapasztalta a GAV segélyszervezet támogatását. Most már ötödik alkalommal fogadta a burgenlandiakat az éves ünnepségen. Mindegyiket a Schneeberger Betonművek csarnokaiban tarthatták, melyekben ezeken a napokon szünetelt a munka, és ünnepi csarnokká alakultak át. 1972-ben az első ünnep tervezésében még Schottner Gottfried volt a lelkész, aki évfolyamtársam volt a soproni Teológián, és temetőnkben pihen. Az ötödiket most Jakob Kruse lelkész gyülekezete fogadja, aki pár évig Sopronban végzett szolgálatot, mint lelkésztársam. Felesége is soproni, volt konfirmandusom. Ágfalva és Lépesfalva egyre testvéribb

kapcsolatokat tart fenn, különösen a gyülekezetek közös gyermekprogramjaiban.

De nézzük a GAV ünnepi programját: Amin csüng a szíved... Amiben bízol... minden szolgálatot ez járt át. Mielőtt a Schneeberger betoncsarnokában megkezdődött az ünnepi istentisztelet, már a programot ismertető kiadvány címlapja érzékelte, hogy Isten igéje „betonszíveket” akar hússzívvé formálni. Ebben segítő szolgálatait végzett a burgenlandi Zeneegyesület loipersbachi „Hazai dallamok” (Heimatsklänge) nevű fúvószenekara, valamint az „Egység” énekkar.

Az ünnepi igehirdetést dr. Hannelore Reiner egyházfőtanácsos (Oberkirchenrätin) tartotta Mt 6,19–24 alapján. Igehirdetése során felcsillant bennem a soproni templomunkban tartott több évvel ezelőtti közös esketési szolgálat emléke. Akkor két szív egymáshoz ragaszkodó szeretete volt a téma, most erre a kérdésre: *Min, kin csüng a szíved?* – a válasz ez volt: az Istenbe kapaszkodó, benne bízó hitben lehet megerősödni. Itt most nem az egymáshoz fűző kapcsolat a kiindulópont, hanem az első parancsolat, hogy Istent mindennél jobban féljük, szeressük, és Őbenne bízunk. Amire helyezzük a szívünket, az az Istenünk. Ha molyrágta Mammonra aggatjuk a szívünket, elveszítjük szabadságunkat. Ilyen az önző, vágyakkal, ideákkal, álmokkal tetelömött szív. Megnehezíti az életet. Az, ami a szívet könnyűvé teszi: a mennyei kincsek. Ezt ajándékba kapjuk Krisztus által.

Luther a téma igei gyökerét a Nagy Kátéban az első parancsolat magyarázatában fejtette ki. Amit reformátorunk akkor írt, az semmit nem veszített ma sem aktualitásából – hangsúlyozta beszédében Erhard Aminger, helyi polgármester.

Az ünnep témája – Amin szíved csüng... Jakob Kruse szerint több, mint egy mottó. „Sokunknak életet formáló szóvá lett. Elkísért hivatásba, családba, életünk

számos területére, melyekben szüntelenül döntések előtt állunk.”

A köszöntők sorában többek között megszólalt Manfred Koch szuperintendens, szlovákiai püspök, Michael Heinrichs, az ágfalvi gyülekezet lelkésze. Találó, biztató, előremutató volt a tartományfőnök beszéde, amint megvallotta, hogy jól érzi magát a burgenlandi evangélikus egyházban, amely a tartomány felemelkedéséhez nagymértékben és sok területen hozzájárul. Így van reményünk, hogy a teremtett világ a jövő generációja számára is fennmaradjon.

Ebéd után záró áhítat következett, melyen a jövő generációja, száztagú gyermekközösség énekekkel és tánccal szolgált.

A hazaúton is foglalkoztatott az, hogy közös szolgálatainknak milyen áldása és

gyümölcsstermése lehet a határmenti gyülekezeteink életében? Amikor még a három gyülekezet összetartozott, és Loipersbach is hazai egyházunkat gazdagította, Ausztria felől érkezve Lépesfalva az utolsó dombon mutatta szépségét, mielőtt a „magyar Kisalföld” vette kezdetét (M. Koch szuperintendens írásából). Bár elválasztó határ ékeledött közénk 1921 után, de a krisztocentrikus „lutheri hitben való egység” megmaradt a jövő generációinak számára. A GAV évi ünnepe is lehet ilyen átlomás, ahol nemcsak számadás történik az anyagi segítségről, hanem a fiatalság is találkozhat, hogy saját gyülekezetük tagjaként minél jobban tudják egymást támogatni határon innen és azon túl, a meglévő határok között Krisztus határtalan szeretetével!

Szimon János

Családos tábor Gyenesdiáson

A tavalyi évhez hasonlóan idén is volt lehetőség családi nyaraláson részt venni Gyenesdiáson. Egész héten nagyszerűen éreztük magunkat, amit nehéz lenne né-

hány mondatban összefoglalni, ezért csak néhány pillanatképet szeretnék bemutatni. Köszönjük a Gyülekezetnek, hogy lehetővé tette számunka ezt a hetet.

A „táborozók” helyett és nevében: Soósné Vámos Mónika

Reggeli áhítat...

Néhány évvel ezelőtt rendszeresen vettem részt ifjúsági táborokban. Ezek az alkalmak mindig nyitó istentisztelettel kezdődtek vasárnap délután és záró istentisztelettel fejeződtek be. Közben a hét minden napján ugyanaz a program volt. Reggeli után áhítat, aztán egy kis „munka”. Családokat alkottunk, ahol együtt dolgozott kicsi és nagy. Minden nap más feladat volt ránk bízva. Volt mosogató, terítő csapat, voltak akik az udvart tették rendbe, vagy a házat takarították. A délelőtti bibliaköri beszélgetést követően mindig volt alkalom játszani, bolondozni. Sok időt töltöttünk együtt, nagy barátságok köttettek. A tábor zárásakor könnyes búcsút vettünk egymástól. A jelmondat mindig elhangzott: 364 nap nagy idő, de a 365. napon újra találkozhatunk. Így aztán minden évben a nyitó

alkalom előtt izgatottan vártuk, hogy ki az, aki eljön. Ki lesz ott a héten?

Volt azonban Valaki, aki úgy érkezett el közénk, hogy szinte észrevehetetlen volt. Mégis mindig ott volt közöttünk. Vigyázott ránk egész idő alatt, mint ahogy ezen a héten is vigyázott ránk. Mint a Pásztor a juhaira, ahogy Orsától hallhattuk egész héten a reggeli áhítatok alkalmával.

Hiszen az Úr Jézus gondoskodik az ő juhairól, rólunk, emberekről. Azt mondja magáról, hogy még az életét is odaadja értünk. Ezt meg is tette, amikor meghalt értünk a kereszten. Miért tette? Hogy mindenki, aki hisz Őbenne (akár felnőtt, akár gyerek) el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Így örökre közösségben lehetünk Istennel.

(Gyenesdiás, 2012, július 29.)

Uram, köszönjük az ünnepnapokat!
 Köszönjük szeretteink kedves arcát
 Az ünnepi asztal körül.
 Köszönjük a gyermekek örömét,
 S köszönjük a felnőttek boldogságát,
 Amelyet a gyermekek örömén éreznek.
 Áldd meg Uram az előttünk álló
 Nyári szünetet, hogy szeptemberben új
 erővel

Kezdhessük a tanévet.
 Adj lelkünknek tisztulást,
 Adj egészséget és jókedvet
 S mindehhez tisztos mértéktartást,
 Hogy holnap egy szép hét emlékével
 Folytathassunk a mindennapokat.
 Ámen.

(Döbrentey Ildikó nyomán)

Búcsúznak

Béke és nyugalom nekünk a nyár,
 Néha mennydörögve megtréfál.
 Szivárványra bomlik és felfrissül,
 Aki gyönyörködik benne, megszépül.

Balaton vize lemossa terhünk
 Benne még sokat merítkezzünk.
 Bársonyos homokja tapossa lábunk,
 Köszönjük, Urunk, nyaralásunk.

Menyhárt Andrea

Köztünk szolgáltak

Az elmúlt évben két fiatal is szolgált közöttünk hosszabb-rövidebb ideig: Varga Tamás hatodéves teológiai hallgató tíz hónapot, Molják Natália munkatársi munkára készülő berlini főiskolás lány pedig három hónapot töltött közöttünk. Őket kértük, írják le benyomásaikat.

Milyen volt az elmúlt tíz hónapom?

(Érzéseim a hatodév után)

Mikor megtudtam, hogy a soproni gyülekezetben fogom eltölteni a gyakorlati éveimet, vegyes érzések kavargtak bennem. Egyrészt az öröm töltött el, hogy közel lehetek rokonaimhoz, barátaimhoz és viszontátréhetek abba a városba, ahol diákéveimet tölthettem. Ugyanakkor sok kérdés és kétely motoszkált bennem. Hogy fogok a mentorommal kijönni? Milyen lesz a közös munka, hisz nem ismertem őt azelőtt, másrészt pedig félttem attól is, hogy mit fog szólni hozzám a gyülekezet. Kicsit tartottam az egész helyzettől, hiszen ez a szituáció még új volt a számomra.

Ahogy teltek a hetek és a hónapok, kétégeim és félelmeim folyamatosan eloszlottak. Mentorommal, Hegedűs Attilával szép lassan megtaláltuk a közös nevezőt a vitás kérdéseinkben, és sok mindenben tudott nekem segíteni. Ha kérdéseim voltak, hozzá mindig fordulhattam. A hónapok alatt a gyülekezet is nagyon a szívemhez nőtt. Jó volt azt látni, hogy a gyülekezetnek van jövője, és ennek én is a részese lehettem. A

hagyományos istentiszteletek mellett nagyon megszerettem a gyerek-istentiszteleteket is. A mentorom mellett nagyon sokat tanultam a gyülekezettől is, melyeket a későbbi lelkészi szolgálatom alatt biztos, hogy kamatoztatni fogok.

Végezetül pedig hadd legyen a köszöneté és a háláé a szó. Szeretném megköszönni a gyülekezetnek, és a gyülekezet vezetésének, hogy a hatodéveimet itt tölthettem, és ehhez minden támogatást és szeretetet megadtak, hogy jól érezzük magunkat családommal.

Isten áldja meg a gyülekezetet!

Varga Tamás

Egy hosszú út Kárpátaljától Berlinig rövid kitérővel a Hűség Városában

Tizenkilenc évesen vágtam bele életem addigi legnagyobb kalandjába, mikor is Németországban kezdtem el önkéntes éveimet, majd később a Berlini Evangélikus Főiskola falai között találtam magam. Mindig is körülvettek kedves és segítőkész emberek ezalatt a néhány színes, érdekes, s néha bizony küzdelmes év alatt. De hogy már az első perctől fogva egy új és idegen helyen egészen közvetlen, baráti fogadtatásban legyen részem, nos, ezt először itt, Sopronban tapasztaltam meg főleg, hogy teljesen ismeretlenül és csupán egy bemutatkozó e-mail alapján fogadtak be a

gyülekezetbe. Nagy öröm volt számomra, hogy valláspedagógiai tanulmányaim negyedik szemeszterében három hónapos gyülekezeti gyakorlatomat a Soproni Evangélikus Egyházközségben tölthettem dr. Volker Menke lelkész úr irányításával. Neki köszönhetően sokat tanulhattam az ifjúsági, illetve felnőtt gyülekezeti alkalmakon végzett szolgáltról és segítségével, valamint a háttérben munkálkodó kis team támogatásával megszervezhettem a fergetegesen jóra sikerült német nyelvű gyereknapot.

Hálával tartozom mind a magyar, mind a német gyülekezet vendégszerető lelkészeinek, munkatársainak és a gyülekezet tagjainak is ezért a rendkívüli lehetőségért. Hiszen egyik legnagyobb vágyam az volt, hogy végre Magyarországon a német mellett anyanyelvemen is szolgálhassak, illetve, hogy megismerjem közelebbről az anyaországi magyarok hitéletét, mindennapjait. Gyakorlatom ideje alatt a Fabricius Endre Evangélikus Szeretettöthon vendége voltam Sopronban, ahol rengeteg biztató szót és szeretetet kaptam a lakóktól és az ott dolgozóktól.

Hoch-Zeit

Was bedeutet eigentlich das Wort „Hochzeit“? Man muss es nur ein bisschen anders aussprechen, als wir es für gewöhnlich tun, um der Bedeutung auf die Spur zu kommen. Hochzeit ist Hoch-Zeit, Zeit hoher Freude, Zeit hohen Glücks, Zeit der Hochstimmung. Und wahrlich: ein Mensch hat Grund zu hoher, zu großer Freude, wenn er einen anderen gefunden hat, der zu ihm passt, den er liebt und von dem er geliebt wird, wenn man jemanden an der Seite hat, mit dem man das Abenteuer genießen, gestalten und auch meistern kann, das Leben heißt. Über eine solche Verbindung, die man als Ehebund bei einer Hochzeit besiegelt, kann man sich nur freuen.

Und wie groß kann und darf die Freude dann erst sein, wenn Menschen erkennen: wir haben Gott zum Bundesgenossen. Und der liebt uns so sehr, dass er in Jesus sogar Mensch wird, um sich uns an die Seite zu

Kisebbségi magyarként számomra mindig is fontosak maradnak a szülőföldemhez, Kárpátaljához fűződő kötelékeim. Fölöttébb izgalmasnak tartom az olyan helyeket, ahol kultúrák, nemzetiségek és nyelvek találkoznak, legyen szó Sopronról, Berlinről vagy akár az én régiómról Ukrajnában. Babits szerint a „magyarságot úgy hordozzuk lelkünkben, mint a mesebeli testvérek hordozták ujjukon a gyűrűt, melyben titkos erejük rejtett, s melyről, akárhol is jártak, megismerték egymást.” Mesebeli testvéreimet ezalatt a rövid idő alatt mélyen a szívembe zártam Sopron mesészerű városában, ahol bár kegyetlen vadul fúj a szél, de vidáman és csalogatóan süt a nap. Ahol az utazó megunhatatlanul, újra és újra elindul, hogy bebarangolja Sopron szívét, a Várkerület környékét és felfedezze annak kis keskeny, rejtélyes utcáit. Bízom benne, hogy utam ismét elvezet a közeljövőben Magyarország leghűségesebb városába, még ha csak egy röpke kitérő erejéig is.

Molják Natália

stellen und mit uns durchs Leben zu gehen, um der Lebensfreude zu dienen.

In manchen Kirchen, hier in Sopron/Ödenburg zum Beispiel in der St. Georgskirche, kann man auf die Abkürzung IHS stoßen. Sie hat mehrere Bedeutungen. Unter anderem steht sie für das lateinische *Jesus Hominum Salvator*, auf Deutsch: *Jesus, der Menschen Retter*. Sie kann auch für den Wahlspruch der Jesuiten stehen: *Jesum habemus socium*, auf Deutsch: *Wir haben Jesus zum Verbündeten*. Und das gilt nicht nur für Jesuiten, sondern für alle Menschen, ja, für die ganze Welt. In Jesus erneuert, bestätigt, unterstreicht Gott seinen Bund mit der Welt und den Menschen. Und weil Gott, unterstrichen in Jesus, sich mit uns verbündet hat, wird sich auch die Freude, Lebensfreude immer wieder durchsetzen gegenüber allem, was ihr entgegensteht. Immer wieder neu kommen uns von Gott her Erfahrungen, Ereignisse,

Erkenntnisse zu, die uns einstimmen lassen in das folgende, im Prophetenbuch Habakuk zu findende Wort: „Aber ich will mich freuen des HERRN und fröhlich sein in Gott, meinem Heil“ (Hab 3,18).

Man kann einmal Anfang und Ende des Habakuk-Buches vergleichen. Der erste Abschnitt schon im ersten Kapitel beginnt trüb; „Klage über das Unglück in der Welt“, so ist er in der Luther-Bibel überschrieben. Der Prophet hört und sieht Dinge unter Menschen, die sind einfach zum Heulen, zum Verzagen, zum Verzweifeln. Und Gott scheint weit weg zu sein. Warum greift er nicht ein? „HERR, wie lange soll ich schreien und du willst nicht hören?“, so heißt es in jenem ersten Abschnitt bei Habakuk (Hab 1,2). Und doch: die Wende, die Heilswende kommt, in kleinem Maßstab und auch ganz groß. Es gibt nie nur Unglück, nie nur Unheil. Sondern es geschieht auch das, was Anlass gibt, zu sagen, zu jubeln: „Aber ich will mich freuen des HERRN und fröhlich sein in Gott, meinem Heil.“ Das ist der vorletzte Vers am Ende des Habakuk-Buches, er gehört zum Finale. Immer wird es so sein: Freude, Lebensfreude setzt sich durch, sie behält den Sieg. Dafür sorgt Gott.

Habakuk spricht von Gott, in dem er fröhlich ist, als „meinem Heil“. Das hebräische Wort für „Heil“, das zugrunde liegt, lautet *יְשׁוּעָה* (jescha). Es steckt auch in Jesu Namen in dessen aramäischer Muttersprache drin: Jeschua. Jescha - Jeschua, man

kann den Zusammenhang hören. „Gott (JHWH) schafft Heil“, ist eine Übersetzungsmöglichkeit für den Namen Jesus. In Jesus unterstreicht der Gott Israels und Schöpfer der Welten, dass er sich mit den Menschen verbündet, um Heil zu schaffen, um die Freude, die Lebensfreude groß, hoch zu machen, wie es bei einer fröhlichen Hochzeit der Fall ist. Gott macht Jesus zum Bräutigam der Gemeinde, die seine Braut ist. Auf ewig verbindet, verbündet er sich mit ihr. Nichts und niemand kann uns scheiden „von der Liebe Gottes, die in Christus Jesus ist, unserm Herrn“, so drückt es Paulus im Römerbrief aus (Röm 8,39). Die Freude über die unzerstörbare Freundschaft und Liebe, die Gott in Jesus unterstreicht, drückt sich auch im folgenden Wort aus dem Markusevangelium aus, wo Jesus sagt: „Wie können die Hochzeitsgäste fasten, während der Bräutigam bei ihnen ist?“ (Mk 2,19) Der Gott, der in Jesus seinen Bund mit Menschen und Welt erneuert, sorgt für immer neue Hoch-Zeit, Zeit hoher, großer Freude.

Ein Hochzeitsfest ist im Neuen Testament auch eines der Bilder für die himmlische Welt, für das ewige Leben. Wir gehen auf unangefochtene, pure Lebensfreude zu. Aber das Fest, das himmlisch seinen Höhepunkt erreicht, hat hier und jetzt auf Erden schon begonnen. Untrennbar hat sich Gott mit seiner Lebensmacht mit uns, mit der Welt verbunden. Unterstrichen ist es in Jesus, Jeschua = Gott schafft Heil.

*Mit herzlichen Segensgrüßen
Ihr/Euer
Volker Menke, Pfr.*

Herzliche Einladung auch zu den deutschsprachigen Veranstaltungen unserer Kirchengemeinde: **Gottesdienst** sonntags um 9.00 Uhr; **Wochenpredigt** donnerstags um 17.00 Uhr; **Konfirmandenunterricht** nach gemeinsamer Absprache; **Kindergruppe** für Kinder im Alter von 6-13 Jahren jeden zweiten und vierten Mittwoch eines Monats um 16.30 Uhr; **Jugendgruppe** jeden ersten und dritten Mittwoch eines Monats

um 18.30 Uhr; **Glaubensgesprächskreis** jeden zweiten und vierten Freitag eines Monats um 19.00 Uhr; **Gemeindenachmittag** (auf Deutsch und Ungarisch) jeden ersten Mittwoch eines Monats um 15.30 Uhr in den Räumlichkeiten des Ev. Altenheims.

(Nähere Auskünfte zu allem bei Pfarrer Dr. Volker Menke, Templom utca/Kirchgasse 12, Sopron/Ödenburg, Tel. 99/322-674)

Teaching the past in the future

A Centropa Közép-Európai Kutatási és Dokumentációs Központ szervezésében lehetőséget kaptam, hogy 66 tanár kollégával együtt – akik Európából, az Egyesült Államokból és Izraelből jöttek – Németországban egy 10 napos képzésen vegyek részt azzal a céllal, hogy tapasztalatot cseréljünk a tanítási gyakorlatunkról és a projektekről, amiket a diákokkal a zsidóság témakörében tervezünk készíteni. A július 9-től 19-ig tartó nyári akadémián az előadássorozatok mellett jutott idő a történelmi emlékhelyek megtekintésére, hiszen Mannheimból indulva Wormson, Heidelbergben és Frankfurtban át Berlinbe utaztunk, múzeumokat, zsinagógákat és temetőket néztünk meg az út során.

Más fontos kezdeményezésekkel ellentétben a Centropa nem a zsidóság által megélt tragédiákat helyezi a középpontba, hanem azt kutatja, hogyan éltek itt a soknemzetiségű Közép-Európában, milyen volt a kultúrájuk, és teszi ezt az oral-history eszközeivel. Az Amerikai Egyesült Államokban és Ausztriában bejegyzett nonprofit szervezet célja a közép- és kelet-európai zsidó élet dokumentálása, valamint az, hogy az összegyűjtött dokumentu-

mokat – virtuális úton – világszerte megismertesse zsidókkal és nem zsidókkal egyaránt.

2000 óta 60 történész, szerkesztő és fordító dolgozik azon a 15 országban készült 1350 interjún, ami alapja lehetett az online-archívumnak. Ennek a hatalmas anyagnak a használatát próbáltuk mi, a programba meghívott tanárok kidolgozni, társprojekteket, óraterveket állítottunk össze, hogy a kultúrák közötti kapcsolatteremtés, egymás elfogadása ne csak üres szólam, hanem megélt tapasztalat legyen a diákok számára.

Miután Sopron igen gazdag zsidó kulturális hagyománnyal és emlékekkel rendelkezik, de a fiatalok erről igen keveset tudnak, tervem, hogy a következő tanévben meghívom iskolámba a Centropa „Történetek egy családi albumból – Magyar zsidók XX. századi emlékei” című vándorkiállítását, amely nyolc téma köré rendezve, archív képek és személyes interjúk felhasználásával mutatja be a múlt század zsidóságára jellemző életképeket. A kiállítás sajátossága, hogy diákok készülnek fel az élettörténetekből, és ők vezetik végig társaikat a tárlaton.

Reményeim szerint sikerül a kiállítás eszmeiségének megfelelően olyan összefogást teremteni a soproni iskolák között, hogy több középiskola tanulói együtt dolgozzanak, és így mindenki a saját iskolájából jött osztályoknak mutathassa meg az anyagot, és így tehetünk azért, hogy a diákok nyitottabbá váljanak egy más, de városunkat a múltban intenzíven alakító kultúra iránt.

Csehi Bernadett,

*az Eötvös József Evangélikus Gimnázium és Egészségügyi Szakfőiskola
magyar-német-média szakos tanára*

Napvető tábor

Gyülekezetünk néhány lelkes ifjú tagja évről évre visszatérő vendége a Napvető ifjúsági táboroknak. Idén két táborban is részt vettek, az ifis táborban résztvevőként, a kicsiknek szervezett kölyöktáborban pedig „félvezetőként”. Az erről szóló élményeiket osztják most meg röviden a gyülekezet tagjaival.

Horváth Lala:

Napvető Ifi: Rengeteg élménnyel tértünk haza a 16. Napvető Ifi táborból. Új szabályok és programok vártak ránk. Természetesen sok új arc tűnt fel a tömegben, mint vezető és táborozó, de mindenkinek sikerült beilleszkednie. Hamar elment az az egy hét, a búcsú, mint minden évben, könnyes és fájdalmas volt.

Napvető Kölyök: Ez volt az első év, hogy két táborot szerveztek. Sok új arc volt, de sikerült mindenkinek beilleszkednie. Idén egy különleges csapat ment: az IFI csapat. A feladatunk az volt, hogy segítsük a vezetők munkáját és közben belekóstolhattunk abba, hogy milyen vezetőnek lenni. Belettünk osztva pl. uzsonnáztatás se veztek. Sok új arc volt, de

Seinäjoki-Sopron- Pannonhalma-Fonyódliget

A nyár egyik legszebb élménye volt az a hét, amikor a seinäjoki gyülekezet ifjúságát láthattuk vendégül. Különleges volt ez a hét azért is, mert most az ifjabb korosztály érkezett közénk, illetve azért is, mert nem csak egy turistaút egyik állomása volt számukra a gyülekezettel való találkozás: a fiatalok a mi ifjainknál laktak, a hét második felében pedig velük indultak el megismerni valamit hazánkból, kultúránkból. Sopron után így voltunk a Fertő partján, Győrött, Pannonhalmán, és így vettünk részt közösen a Szálrózsa találkozón is. Néhány kép, a finn és a magyar fiatalok visszaemlékezései, illetve egy áhítat segít felidézni azoknak a napoknak a hangulatát.

Susanna Kuoppala:

Nagy élmény volt a magyarországi utunk. Megismerkedtünk néhány magyar fiatallal, az együtt töltött idő nagyon jó volt. A kultúrából, a magyar konyhából is kaptunk ízelítőt, és persze a játékokból. Részt vettünk a Szélrózsa találkozón is! Néhány napot töltöttünk itt sok játékkal, énekléssel, fürdéssel a Balatonban és egymást is jobban megismertük. Nagyon jól éreztük magunkat és máris nagyon hiányzik mindenki! Remélem, találkozni fogunk még, azt hiszem, el kellene jönnötök Finnországba meglátogatni bennünket! :)

Podmaniczki Dávid:

Az elején szerintem a finnek és nekünk is furcsa volt, hogy mindenkinek más nyelven kell beszélni, nem az anyanyelvén, hogy megértsék. De a második harmadik napon mindez már könnyebben ment, és nem ezzel foglalkoztunk, hanem azzal, hogy jól érezzük magunkat. Miután ez megtörtént, úgy éreztük, mintha ezer éve ismernénk egymást. Az utolsó nap sajnáltuk, hogy elmentek, annyira megszoktuk ezt a helyzetet.

Mint látható, a finnekkel való együttlét egyik legnagyobb kérdése és csodája a kommunikáció volt: az, hogy a nyelvi különbségek ellenére hogyan tudunk egymásra találni. Nem csoda, hogy erről szólt az egyik esti áhítat is:

Akkor ezt mondta az ÚR: Most még egy nép ez, és mindnyájuknak egy a nyelve. De ez csak a kezdete annak, amit tenni akarnak. És most semmi sem gátolja őket, hogy véghezvigyék mindazt, amit elterveznek. Menjünk csak le és zavarjuk ott össze a nyelvüket, hogy ne értsék a város építését. (1. Móz 11, 6–7)

Amikor ezeket a napokat szerveztük, az egyik legnagyobb félelmünk a nyelv volt. Én nagyszerűen beszélek magyarul, elég jól németül, és kicsit angolul. Pete, a finn csapat vezetője nagyszerűen beszél finnül, elég jól angolul, és kicsit németül. Itt Sopronban a helyi hagyományoknak megfelelően és Ausztria közelsége miatt a fiatalok inkább németül tanulnak- Finnországban inkább angolul. Hogy fogjuk így megérteni egymást?

Horváth Péter:

Nagyon nagy élmény volt számomra a finnekkel való együttlét. A közös nyelv, amivel meg tudtuk érteni egymást, az angol volt. A Szélrózsa is nagyon jó társaságot nyújtottak, akikkel jó volt sakkozni, programokat megnézni és persze a legnagyobb élmény a Balaton. A kapcsolatot tartjuk és reméljük, hogy minél előbb viszont látjuk egymást.

Hegedűs Kende:

A nyáron számomra ez volt az a hét, amelyen bebizonyosodott, hogy nem csak németül fontos tudni, hanem angolul is. Bár angolul én jobban tudok, mint németül, a finnek nyelvtudásához nem fér az enyém, így elég nehéz volt kommunikálni. Az első nap, ami igazán összehozta a csapatot, az a bobozás volt, azt mind a finnek, mind a magyarok élvezték. A Szélrózsa nagyon jó buli volt, itt tényleg barátság szövődött köztünk és a finn lányok között. De amit a finnek legjobban élveztek (és mi is) az a Balaton. Nagyon tetszett nekik. A hét legszomorúbb pillanata a búcsú volt, már csak azért is, mert a legjobb programok akkor voltak, mikor már elmentek. Azóta is tartjuk velük a kapcsolatot Facebookon, és reméljük, hogy mielőbb találkozhatunk megint.

A nyelv kérdése azért is éles, mert a finn és a magyar nyelvről tudósok állítják, hogy rokonságban állnak egymással, és valóban, sok olyan sajátosság van, ami miatt ezt ki lehet jelteni. De látjuk, hogy mennyire különböző a két nyelv, nem értjük úgy egymást, mint mondjuk a szlovákok és a csehek, vagy a svédek és a dánok. Ráadásul egyikünk nyelve sem világnyelv – egy harmadik, közvetítő nyelvre van szükségünk ahhoz, hogy megértsük egymást. Egy angolnak biztosan nincsenek ilyen típusú problémái...

A kérdés még sokkal régebbi: a Biblia íróinak is kínzó kérdése volt: miért nem értjük egymást? Miért beszélünk el egymás mellett? Mennyi szép dolgot alkothatnánk, ha nem akadályozna a megértés! A bábeli to-

rony története szerint ez Isten figyelmeztető jele: ember, vigyázz, ne akarj túl magasra törni, ne akarj nagyobb lenni Istennél! Nem büntetés, mi mégis úgy éljük meg: emiatt kell nyelvet tanulni, emiatt nincs összhang közöttünk.

De történik valami más is. A bábéli torony történetével párhuzamba lehet állítani a pünkösdi történetet:

Sok kegyes zsidó férfi tartózkodott akkor Jeruzsálemben azok közül, akik a föld minden nemzete között éltek. Amikor a zúgás támadt, összefutott ez a sokaság, és nagy zavar keletkezett, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni. Megdöbbenek, és csodálkozva mondták: "Íme, akik beszélnek, nem valamenynyien Galileából valók-e? Akkor hogyan hall-

hatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén: (Apcsel 2, 5–8)

Itt az egymásra találásról van szó: arról, hogy ismét megértik egymást az emberek. Olyanok gyűltek össze Jeruzsálemben, akiknek a vallása közös volt, de nyelvük, kultúrájuk egészen más. És ezek az emberek kezdték el megérteni egymást. A megértés ajándéka nem belőlük jött- ajándék volt, hogy ajándékként éljenek is vele. Nem azért, hogy Istent túlszárnyalják, vagy hogy saját emberi gőgjüket erősítsék vele, hanem hogy szeretetben Krisztusra, és rajta keresztül egymásra találhassanak. A nyelvi falak nem dőltek le, de az emberek lelke közötti falak ledőlhetnek Krisztus jelenlétében. Ámen.

Hegedűs Attila

Szélrózsa – lelkész szemmel

Állítólag egy afrikai törzs néhány tagját

egyszer elvitték Franciaországba. Ők mindent alaposan megnéztek, tetszett nekik, de egy vízesés teljesen elbűvölte őket: nem voltak hajlandók eljönni mellőle. Kísérőik végül megkérdezték, miért nézik ennyi ideig, mire a válasz ez volt: megvárjuk, amíg abbahagyja.

Ez a kis történet járt az agyamban a Szélrózsa utolsó napján. Az az érzésem, hogy az ideik volt a legegységesebben átgondolt az

eddig találkozók közül. A keret, a gondolatok, a teológia olyan módon épült egymásra, ahogyan eddig egyszer sem. A középpontban pedig a víz állt.

Adva volt a Balaton közelsége, életem legfontosabb helyszíne, amely azóta kísér életem minden szakaszán át, mióta az eszemet tudom: kisgyermek, szerelmes kamasz, útját kereső egyetemista, ifjú házaspár, illetve mostani, fiaival játszó apa koromból egyaránt vannak emlékeim, amelyek a tóhoz kötnek. A mindig állandó és mindig megújuló hatalmas víztömeg adja a lehetőséget: Meríts! Meríts a hatalmas vízből, Isten túláradó bőségéből! És máris eljutunk a próféta mondathoz: *Örömmel merítetek a szabadulás vizéből* (Ézs 12,3), innen pedig a zsidó szukkót ünnephez, amely hatalmas, hétnapos örömműnnap, Isten bőségének ünneplése. A hétnapos ünnep adta tehát a mi négy napunknak is a keretét: ünnepeltük a nyarat, a Balatont, egymás társaságát, ezen túl

Isten életető vizét, és legfőképpen az Élet forrását, Jézust. (A napokat keretbe foglaló áhítatok is a merítés nevet kapták.)

A víz mint az élet forrása a másik oldalon a felelősségünkre emlékeztetett bennünket. A jelentkezéskor megtudtuk, hogy mindenki, aki előre regisztrál, egy kulacsot kap ajándékba. Akkor azt hittem, ez csak egy jó reklámfogás, később kiderült, nem csak az: azt kérték a jelenlévőktől, hogy ne PET-palackban árult ásványvízzel vagy adalékanyagokkal terhelt üdítővel oltsák szomjukat a nyári hőségben, hanem egyszerű csapvízzel töltsék meg kulacsukat, és azt fogyasszák- így tiszteljék a teremtettséget,

amelytől a vizet is kapták. A Szélrózsán jelen volt a Magyar Ökumenikus Segélyszervezet, amely ez alkalommal Afrikában létrehozandó kutakra gyűjtött adományokat- emlékeztetve mindenkit arra, hogy a víz, ami itt akkora bőséggel van jelen, milyen ritka kincs a Föld más tájain.

Nekem amúgy is a bőség érzését adta a Szélrózsa: jó volt régi barátokkal találkozni, és mindenkinek eldicsekedni, hogy én bizony a kilenc magyar fiatalon kívül tizenöt finnel érkeztem, és nem zavart, hogy ifjaink még este fél kettőkor sem merítették ki minden beszédtemát...

Hegedűs Attila

Tervezett programok reformáció ünnepéig

Szeptember 9-én lesz a hagyományos sopronbánfalvi evangélikus búcsú, amelynek 10.00-kor kezdődő istentiszteletén Gabnai Sándor esperes szolgál igehirdetéssel.

Szeptember 9-11 között esperesi értekezlet és tréning lesz Révfülöpön, az Oktatási Központban.

Szeptember 15-én 8.30-kor egyházmegyei presbiteri ülés, majd 10.00-tól egyházmegyei közgyűlés lesz Nemeskéren.

Szeptember 17-én tartjuk első bibliaóráinkat a Szeretettotthonban, témája ebben az évben Pá apostol lesz.

Szeptember 18-án újra kezdjük a babamama klubot az ifjúsági teremben.

Szeptember 18-án 17.00-kor a nagyteremben lesz a Luther Szövetség munkaévnitő alkalma, amelyen Szimon János nyugalmazott lelkészünk, LSZ-elnök tart verses beszámolót az egykori LSZ-utakról.

Szeptember 21-én 15.00-kor tartjuk a munkaévi konfirmációs nyitó megbeszélést és szülői értekezletet a nagyteremben.

Szeptember 21-22-én Kőszegen lesz egyházkerületi kétnapos közgyűlés.

Szeptember 29-30-án Budapesten zsinati ülés lesz.

Szeptember 29-én lesz Bükön Varga Tamás VI. évfolyamos végzett teológus hallgató lelkészi ordinációja.

Szeptember 30-án 10.00-kor templomszentelési istentisztelet lesz Ágfalván - az evangélikus búcsú napján.

Október 2-án 17.00-kor presbiteri ülés lesz a nagytermünkben.

Október 4-én a Teremtés Hete program-sorozat keretében esti alkalmat tartunk.

Október 6-án lesz Várpalotán az egyházkerületi pedagógus csendesnap.

Október 6-án temetőnk előtt az Aradi Vértanúk tiszteletére megemlékezést tart városunk.

Október 7-én istentiszteleteinken tartjuk az aratási hálaadó ünnepeket.

Október 8-án, hétfőn este újra kezdjük immáron hagyományos beszélgető estjeinket Kulcsszavak címen.

Október 9-én 17.00-kor nagytermünkben lesz a Luther Szövetségi ülés, amelyen Kovács Áron lelkész tart előadást az El Camino-n szerzett élményeiről.

Október 10-én Sopronban lesz az egyházmegyei lelkészi munkaközösségi ülés.

Október 11-14 között lesz Nürnbergben a bajor-magyar egyházi találkozó a testvéregyházi kapcsolatok 20 éves évfordulója alkalmából.

Október 13-án Budapesten, a Deák-téren lesz az országos evangelizáció.

Október 14-én 10.00-i istentiszteletünkön bemutatkoznak a gyülekezeti színe előtt a magyar konfirmandusaink.

Október 26-28-án tartjuk Révfülöpön az idei konfirmációs csendeshétvégénket.

Október 28-i istentiszteleteink perselypénze bibliaterjesztési offertórium.

Október 31-én délelőtt reformációi istentiszteletet, délután 15–18 óráig gyülekezeti napot tartunk, 18.00-kor pedig közös protestáns istentisztelet lesz templomunkban

református lelkészi szolgálattal, amelyen Orbán Júlia mond verseket.

Összeállította: Gabnai Sándor lelkész, esperes

Istentisztelet szolgálati beosztás szeptemberétől reformációig

nap	óra	szolgálat	lelkész
Szept. 2.	8.00	magyar	Gabnai S.
	9.00	gyermek	Hegedús A.
	9.00	német	Menke, V.
	10.00	magyar	Gabnai S.
	15.00	Balf	Gabnai S.
	16.00	kórház	Gabnai S.
Szept. 9.	8.00	magyar	Hegedús A.
	9.00	német	Menke, V.
	9.00	gyermek	Hegedús A.
	10.00	magyar	Hegedús A.
	15.00	Balf	Hegedús A.
	16.00	Fertőszentmiklós	Hegedús A.
Szept. 16.	8.00	magyar	Gabnai S.
	9.00	német	Menke, V.
	9.00	gyermek	Hegedús A.
	10.00	magyar	Gabnai S.
	15.00	Balf	Gabnai S.
Szept. 23.	8.00	magyar	Hegedús A.
	9.00	német	Menke, V.
	9.00	gyermek	Gabnai S.
	10.00	magyar	Hegedús A.
	15.00	Balf	Hegedús A.
Szept. 30.	8.00	magyar	Hegedús A.
	9.00	német	Winter, G.
	9.00	gyermek	Hegedús A.
	10.00	magyar	Hegedús A.
	15.00	Balf	Hegedús A.
Okt.7.	8.00	magyar	Hegedús A.
	9.00	gyermek	Gabnai S.
	9.00	német	Menke, V.
Okt. 14.	8.00	magyar	Gabnai S.
	9.00	német	Szimon J.
	9.00	gyermek	Hegedús A.
	10.00	magyar	Gabnai S.
	15.00	Balf	Gabnai S.
	16.00	Fertőszentmiklós	Gabnai S.
Okt. 21.	8.00	magyar	Hegedús A.
	9.00	német	Menke, V.
	9.00	gyermek	Gabnai S.
	10.00	magyar	Hegedús A.
	15.00	Balf	Hegedús A.
Okt. 28.	8.00	magyar	Gabnai S.
	9.00	német	Menke, V.
	9.00	gyermek	Hegedús A.
	10.00	magyar	Gabnai S.
	15.00	Balf	Gabnai S.
Okt. 31.	8.00	magyar	Gabnai S.
	9.00	német	Menke, V.
	10.00	magyar	Gabnai S.
	15.00	Balf	Gabnai S.
	16.00	Fertőszentmiklós	Gabnai S.
Nov. 4.	8.00	magyar	Hegedús A.
	9.00	gyermek	Gabnai S.
	9.00	német	Menke, V.
	10.00	magyar	Hegedús A.
	15.00	Balf	Hegedús A.
	16.00	kórház	Hegedús A.

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja
9400 Sopron, Bünker köz 2.
e-mail: evgyul@bdeg.sopron.hu
tel: 99/523-002; fax: 99/523-003

Készítette a szerkesztőbizottság, tagjai:

Koordinátor: dr. Tölle Katalin
Nyelvi és teológiai lektor: Hegedús Attila
Tördelés: Kóczán Krisztián
Felelős kiadó: Hegedús Attila

Rovatfelelősök: Visszatekintés, tervezett programok: Gabnai Sándor, Lélek-zet (prédikációk, meditációk): Hegedús Attila, Deutsche Seiten: Volker Menke, Gyülekezetünk életéből: dr. Tölle Katalin, Iskoláink: Balikóné Németh Márta, Életmód: Balikóné Németh Márta és dr. Tschürtz Nándor, Periszkóp (kitekintés): Várfalvi Erzsébet, Engedjétek hozzám jönni (gyermekéről, gyermekeknek): Mátisné Schlögl Patrícia

Nyomtatva a Lóvér Print nyomdában, 350 példányban.

Várható következő megjelenés: 2012. reformáció